

лихъ на Бога; зачтото силный мой прїитель, като не можеше вече да чака, отплы и безъ мене, и азъ видѣхъ изгубены всичкы-тѣ си надежды. Скърбь-та ми бѣ неутѣшна. По слѣдъ малко время ся научавамъ, че морскы разбойници нападихли на кораба, на когото щехъ да бѣдѣ и азъ, ако бѣхъ здравъ, уловили и отвели въ плѣнъ всичкы, които были въ него.

Тогавя познахъ благость-тѣ на Божїй Промысль и свое-то безумїе, че захехъ сумнѣнїе за него. Оттогавя сжмъ всякога доволенъ со счастье-то си, ако много пжти и не разумѣвамъ, въ какво можѣтъ да мя ползуютъ различны тежки обстоятелства.

И истина, много быхмѣ были дързкы, ако бѣ ни дадено да разумѣваме това во всѣкый случай. Трѣбваше да сме, както е Богъ, прѣмудры, та да видимъ въ бѣдѣще-то, какво ще бѣде послѣдствие-то отъ това, или отъ онова приключенїе, което слѣдствие често быва много отдалечено отъ насъ. Но Прѣблагый Создатель е прѣмудро закрылъ отъ очи-тѣ ни бѣдѣще-то.

На младость ми ся случи да прѣтърпѣхъ единъ бѣдѣ, кождо не можехъ да разумѣхъ, на что ми бѣше полезна. Тогавя единъ благоразуменъ и благочестивъ старецъ, който имаше много повече опытность отъ мене, като искаше да мя утѣши,